

Yeşil Yeşil

– KONUK YAZAR · 13 Kasım 2016

YEŞİL YEŞİL

Yeşillığe uzandım bir ara. Denize, yeşillığe, gökyüzüne bakmak huzur verirmiş ya insana; ben de doğaya baktım yeşil yeşil. Tıpkı manzarayı yudumlar gibi, mucizeleri içime çeker gibi, ilim ışığını içimde hisseder gibi. Etrafıma baktım yeşil yeşil. Toz pembe hayal kuranlar mutsuz olur geçici duygularla ve pembe diziler umut vermez insana şu fani dünyada. Yeşile uzanıp onu avuçlamak... Güzeldir, sevimlidir yeşilin rengi. Camilerin mimarisi, tabuttaki seccade, çınar ağaçları, gezindiğim bahçe, kuşlarımın mekânı, kısacası çoğu şey hep yeşil renkteydi işte.

Yeşile imrendim bir ara. Ağaçların yeşilinden sarısına her hâliyle yaratana zikretmesi, ışıldayan nehrin ahenkle doğaya sarılması, toprağın mis gibi kokusuyla içimizi ısıtması farklı diyarlara götürdü ellerimi. Ellerim ki pamuk beyazlığında yumuşacık bir dokunuş. Gözlerim ki rengi yeşil olmasa da zümrüt yeşilini arayan bir can. Kulaklarım ki yeşim taşının tınısını nazar değmesin diye dedikodulardan arındırıp sessizliği sağlayan bir ulak. Burnum ki doğanın tüm yeşilliğini, mis gibi kokusunu tüm vücuduma armağan eden bir organ. Dilim ki tatlı dille konuşmayı tembihleyip asla gönül yıkmamamı nasihat eden bir öğretmen. Beş duyu organımın bir meclis gibi beni kollaması yüreğime işledi o an.

Yeşilin yeşillikle dansı... Yeşil rengin tüm renklerle nişanı... Yemyeşil doğanın her şeyle arkadaş olması... Ne çok söz vardı yeşile dair. Kelimeler şekerli sakız tadında dilimde tatlandı da ifade edemedim yeşilin önemini. Yeşil yeşil baktı gözlerim elâ ve mavi gözlü insanlara. Yeşil yeşil oldu fikirlerim fazla düşünmekten, tıpkı otlayan semiz inekleri andırırçasına. Yeşil yeşil oldu duygularım, cümleler kalemime dokundukça. Yeşile büründü mürekkeğim, ilham perim yaklaşınca. Yeşil yeşil ufalandı toprak, kum saatimdeki vakit 'elveda zamanı' olunca. Yeşil yeşil satırlarımı okuyucuya bıraktım parmaklarım yorulunca.